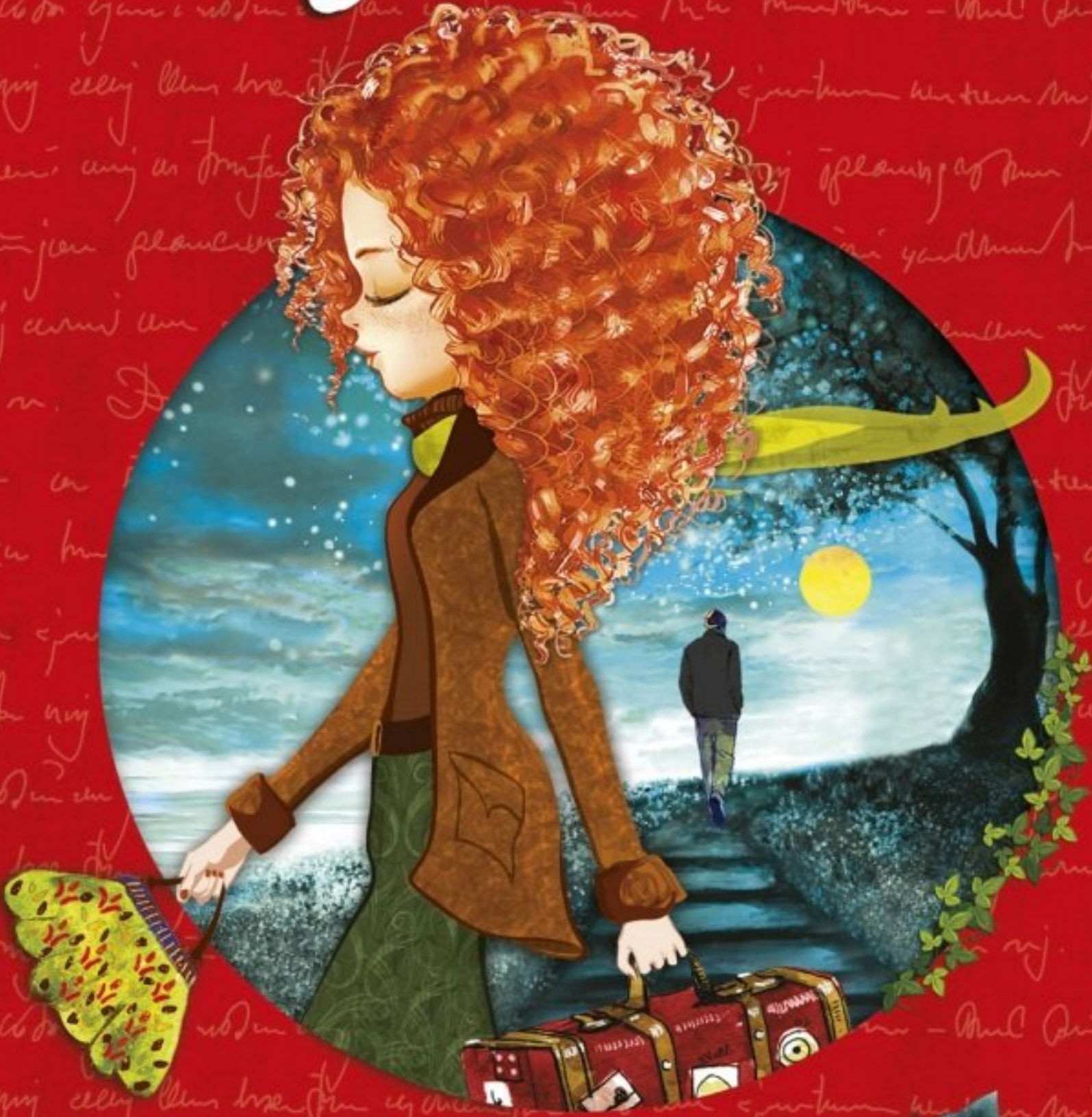

ÖMER SEVİNÇGÜL

Sensiz Ama Seninle

BİR YAZARIN GİZLİ DEFTERİ~

3. BASKI
12 BİN ADET

CARPE
DIEM

Sensiz Ama Seninle

Bir Yazarın Gizli Defteri

Yazar: Ömer Sevinçgöl
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 235
Genç Kurgu / Roman
1. Baskı, İstanbul, Mart 2012
3. Baskı, İstanbul, Mayıs 2019
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN: 978-605-144-200-6

9 786051 442006

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap
facebook.com/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

...—elle—...

Kızıl saçlı güzel kadın, bir zamanlar sevdikleri ve sevenleriyle dolu olan bu evde şimdi yalnızdı.

Kalbinde bir daralma hissedince bahçeye çıktı. Patika yolu takip ederek havuza kadar yürüdü.

Bir ıhlamur ağacının altına oturdu. Ellerini yere koyup kollarını destek yaparak gökyüzünü seyretti bir süre.

Güneş guruba meyletmiş, batı tarafında ay, bir erkeci yıldızla birlikte belli belirsiz görünür olmuştu.

Tepeleri altın sarısı ağaçların gölgeleri uzamış, çimenlerin üzerini örtmüştü.

Havuza akan suyun şırıltısını dinlerken kalbini akşamın hüznü kapladı. Hatıraları canlandı.

Henüz küçük bir çocukken kuzenleriyle birlikte tasassız koşar oynardı bu bahçede. Etrafına baktı, mazi insanlarını hayalen görür gibi oldu.

Uzun süredir peşini bırakmayan bir ruh gurbetini daha sık yaşamaya başlamıştı son günlerde.

Efkârlı zamanlarında kendini bahçenin derin sükûnuna bırakıyor, geçmişini hatırlıyor, şimdikiyi unutmaya çalışıyordu.

Hayal aynasına yansıyan görüntüleri seyrederken firkat yüklü bir rüzgâr esti.

Kadının saçları dalgalandı. Başının üstündeki yapraklar hışırdadı. Etrafa ıhlamur kokusu yayıldı. Havuzdaki su ürperdi.

Yere sırtüstü uzandı. Gür saçlarını koyu yeşil çimenlere sereserpe yaydı. Ellerini, narin boynunun altında kenetledi. Nemli gözleriyle gökyüzünü süzdü bir süre.

Derin bir nefes alıp verdikten sonra, melal yüklü bir sesle, “Uzarlarda bir yerde, kim bilir nerede, beni seven biriyle daha mutlu, daha huzurlu olabilirdim” diye mırıldandı.

..eee..

Bir ayak sesi duyunca, ince kaşlarını birbirine yaklaştırıp, geniş alnını birazcık kırıştırarak dikkatle dinledi.

Bahçe kapısı tarafından geliyordu ses.

Demir kapı gıcırdadı. İçeri biri girmiş olmalıydı. Hemen ayağa kalktı. Sesin geldiği tarafa doğru yürüdü.

Kapıda genç bir adamla karşılaştı.

“Buyurun, kime bakmıştınız?”

“Bir paket getirdim.”

Kadın paketi aldı, üstündeki yazıları okudu. Kendi ismini gördü.

“Size mi?” diye sordu adam.

“Evet.”

“Teslim aldığınıza dair imzanız gerekiyor.”

Belgeyi imzaladı.

Bir yayınevinin adresi vardı ‘gönderen’ kısmında. Şahıs ismi yazılmamıştı. Kadını bir merak sardı.

Kimdendi bu paket? Ne vardı içinde? Bu hüznü akşamüzeri vaktinde gelmesinin özel bir anlamı var mıydı?

Bu yayıneviyle hiçbir münasebeti olmamıştı.

Elinde paket, zihninde sorularla evine girdi. Kapıyı kapattı, arkadan sürgüledi.

Kısa bir tereddütten sonra paketi açtı. Kahverengi kaplı bir defter çıktı içinden.

Kapağını kaldırınca ilk sayfada büyük harflerle yazılmış kendi ismini gördü.

Hayreti ve merakı daha da arttı.

Pencerelerin perdelerini çekti. Lambaderi yaktı. Rahat koltuklardan birine oturdu.

Defterde yazılanları okumaya başladı.

...—lelele—...

Bu defter sana yazılmış uzun bir mektuptur. Bir ömür sensiz yaşanmış hayatımdan arta kalandır.

İçindeki yazılar marazi bir ruh halinin tezahürü gibi gelebilir sana. Fakat yine de okumalısın, çünkü senin hayalinle yaşanmış bir ömrün yadigârıdır.

Ben kim miyim? Senin için belki silik bir hatıra, belki unutulmuş bir gölge, belki bir hiç.

Hatırlaman için anılarını tazelemem gerekiyor. Bahar yıllarımızdan söz etmeliyim.

Hafızanın derin kuyularında belli belirsiz bir iz bırakmışsam bir ihtimal hatırlayacaksın beni.

“Ben bir yazarım” demiştim yıllar önceki karşılaşmamızda. Yine aynı sözü söyleyeceğim. Ben bir yazarım.

Eserlerinin her kelimesini bir tek kişi için yazan bir yazar. Senin için!

Ne yazdımsa seni düşünerek yazdım. Sen okuyasın, beğenesin diye.

Yollarımız ayrılmıştı. Sen kendi hayatını kurmuşsun ve o hayatta bana yer yoktu.

Yayımlanmış kitaplarımı bile göndermedim sana. Düşündüm, kurguladım ama yapamadım.

Sana gelecektim. Kitaplarımı okuyacaktın. Beni yazardan sayacaktın artık. Belki zaman zaman buluşup konuşacaktık.

Olmadı hiçbirisi. Cesaret edemedim. Benimle alay edersin diye endişe ettim.

Vitrinlerde kitaplarım sergileniyor artık. İmza günlerine gidiyorum. Biliniyor, tanınıyorum.

Birileri romanlarımı okuyor, bana takdir dolu mektuplar yazıyorlar.

Geçip giden on yıllar boyunca binlerce okurumla yazıştım, konuştum.

Eleştirmenler eserlerim hakkında olumlu yazılar yazdılar.

Fakat hiçbirini yeteri kadar önemseyemedim. Hep senin fikrin önemli oldu benim için.

Yazarken her sayfada senin derine işleyen gözlerini hissettim üzerimde.

..—lele—..

Hiç merak ettin mi ben yazar olmaya nasıl karar verdim? Etmemişsindir. Niye merak edesin ki! Benim bir insanı düşünmem onun da beni düşüneceği manasına gelmez.

İnsan aldanıyor. Sesin karşı duvara çarpıp dönmesine benzer bir yansıma umuyor. Bir yanılgı. Bir yanılısama.

Fakat yine de anlatayım. Hakiki 'sen' merak etmesen, sormasan da, belki hayalimdeki 'sen' merak eder, bilmek ister.

Henüz on beş yaşındaydım. Ergenlik heyulası bütün sıkletiyile üzerime çullanmıştı.

Buhranlı zamanlarımdı. Kendimi tanımaya, yeteneklerimi keşfe çalışıyordum.

Yaz tatili başlamıştı. Beni dinleyecek, anlayacak, derdime deva olacak birilerini arıyor, bulamıyordum. Kısır ve sağır bir dünyadaydım.

Ruhumun feryadını işitecek kulaklar, emellerimi anlayacak akıllar, duygularımı hissedecek kalpler lazımdı bana. Bilgece tavsiyelere ihtiyacım vardı.

Fakat yoktu öyle insanlar. Ben de yazarlarla arkadaşlık etmeye başladım. Derdimin devasını kitaplarda buldum. Edebiyat dostum, yoldaşım, sırdaşım oldu.

Yanıma bir kitap alıyor, ıssız vadilere gidiyor, saatlerce okuyor, düşünüyordum.

Farklı zamanlarda yaşamış yazarların eserlerini okurken apayrı âlemlerde geziniyor, hayatıma benzemeyen bambaşka hayatlarla yüz yüze geliyor, her adımda yeni fikirler ediniyordum.

İleriki zamanlarda bir gerçeğin daha farkına vardım. Ben her kitapta kendimi seyrediyordum aslında. Birer ruh aynası oluyordu onlar.

Kendime keşif gezisiydi okumalarım.

..—lele—..

Yine böyle bir günümdeydim. Bir kitap okudum, etkilendim, hayatımla ilgili önemli kararlar aldım.

Gölgesi çok uzaklara vuran bir ağaç gibi bu kitapta anlatılanlar da gelecekteki tüm hayatımı kapladı.

‘Madem kitap kendimi tanımama bu kadar yardım ediyor, hayatımı biçimlendirmemde bana yol gösteriyor, beni derinden etkiliyor, öyleyse ben yazar olmalı, kitaplar yazmalıyım’ dedim.

Hemen bir roman yazmaya başladım. Oysa uzun soluk isteyen roman için henüz hazır değildim. Girişimim yarım kaldı. Fakat yazar olma kararımı hiç unutmadım.

Yıllar sular seller gibi akıp geçiyordu. Ben de sürekli yazıyordum. Şuna inanmıştım: Yazar olmanın yolu sürekli yazmaktan geçer!

Duygularım tazeydi. Nesnelere, olaylara, kişilere âdeta ben davet etmeden geliyor, kendilerini yazdırıyorlardı.

Fakat bir akşam alacasında resim yapar gibiydim. Çizgiler, desenler, renkler nasıldı acaba? Yazdıklarımın edebi bir kıymeti var mıydı? Bunu mutlaka bilmeliydim.

Gel gör ki çevremde bana yardım edebilecek kimse yoktu. Ben de ister istemez yine kitapları rehber edindim kendime. Yazarlıkla ilgili ne bulduysam okudum.

Fakat nazari bilgilerdi bunlar. Beni dinleyecek, anlayacak, yol gösterecek birine, edebiyat sanatından anlayan bir rehber ihtiyacım vardı.

Talihim yaver gitti ve bir edebiyat eleştirmeniyle iletişim kurdum.

Hikâye, roman ve benzeri eserler hakkında uzman olan bu zat, yazılarımın kıymetini takdir edebilir, tavsiyeleriyle bana yol gösterebilirdi.

Kendi ölçülerime göre başarılı bulduğum bir hikâyemi eleştirmesi için ona gönderdim.

..— eeee —..

Haftalar ağır akan sular gibi geçiyor ama cevap bir türlü gelmiyordu.

Ümidimi kesmek üzereydim ki ondan bir mektup aldım.

Bu güzel insan beni önemsemiş, zaman ayırmış, hikâyem hakkında bir eleştiri yazmıştı.

Bir ayna koymuştu önüme. Kendimi seyretme, hatalarımı görme imkânı sunmuştu bana.

Mektubu defalarca okudum. Her satırı üstünde uzun uzun düşündüm.

Uygulamaya başlamadan önce kendime biraz zaman tanıdım. Eleştiri noktalarını sindirmem ve kendimi yenilemem için gerekiyordu bu.

Sonra yazmaya başladım. Durmadan, dinlenmeden yazdım, yazdım, yazdım.

Eserlerim birbirini izledi. Bir yandan da sürekli okudum, düşündüm, kendimi geliştirmeye çalıştım.

Yazarlık bir hayat tarzı haline geldi bende. Yazarken yayımlatma meselesini hesaba katmamaya çalışıyordum.

Mühim olan, hiçbir baskı hissetmeksizin yazmak, ortaya dişe dokunur eserler koymaktır diye düşünüyordum.

Bitmeyen bir yoldu bu.

Hani bir dağa tırmanırsın, şu tepeyi aşarsam zirveye erişirim dersin fakat her defasında karşına yeni bir tepe daha çıkar ya, yazarlık yürüyüşü de böyleydi benim için.

Zirveye hiçbir zaman çıkılamıyordu. Zirve bir hayaldi belki de, hep arzulanan ama hiç ulaşamayandı.

Seni tanıdıktan, sana sevdalandıktan, senin hayalinle yaşamaya başladıktan sonra anladım ki şu fani ömrüm ulaşamayanın peşinden koşmakla geçecek.

Bir yanda hayal vardı, öbür yanda gerçek. Benim payıma hayal düşmüştü.

..— eeee —..

Bir figür kurguladım senin şahsında. O sen miydin, bilmiyorum.

Belki de sana benzemeyen nitelikler yükledim bu muhayyel sevgiliye. Fakat ona daima 'sen' dedim.

Ne kadar çaba harcasam da senin kıymet takdirini önemsemekten, seni kalemimin mihengi kabul etmekten kendimi alamadım.

Karşılık görememek yeteri kadar acıydı. Peşinden ayrılık ele mi geldi. Ve nihayet kahredici kıskançlık.

Uzak diyarlara uçmuştun. Sen benden habersiz süslü hayatını yaşarken ben senin hayaline hep sadık kaldım.

Neler yapıyordun, nasıl yaşıyordun, uzun süre bilmedim. Lakin bu bile etkilemedi bir saplantıya dönüşen tutkumu. Hatta ölsen yine etkilemeyecekti.

Sen bendeydin çünkü. Bendeki sen asla ölmeyecek, asla yok olmayacaktı, biliyordum.